RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2006/060 Mo

i n d e k l a c h t nr. 2006.1572 (033.06)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Op 18 juli 2005 heeft een aanrijding plaats gevonden waarbij de auto van klager aan de voorzijde, en een bij verzekeraar tegen het w.a.-motorrijtuigrisico verzekerde auto aan de achterzijde werd beschadigd.

Op de door beide partijen ondertekende voorzijde van het aanrijdingsformulier is onder punt 12. aangekruist dat de auto van klagers tegenpartij stilstond.

Op de achterzijde van dat formulier heeft klager vermeld dat naar zijn mening zijn tegenpartij aansprakelijk is: ‘Ik keek 2 sec. naar rechts omdat ik naar een adres zocht en tijdens die 2 sec. is tegenpartij achteruit gereden uit een parkeerhaven aan linkerkant. Voordat ik naar rechts keek was de weg vrij.’

Op de achterzijde van het aanrijdingsformulier heeft de tegenpartij vermeld dat naar zijn mening klager aansprakelijk is: ‘Deze reed tegen voertuig B op terwijl deze stil stond (zie tekening). De man was zoekende en zag mij over het hoofd.’

Verzekeraar heeft geweigerd de aansprakelijkheid voor de gevolgen van de aanrijding te erkennen.

De klacht

Klager reed ongeveer 15 km/u over een stille doodlopende weg. Hij zocht de ingang van een school, maar bleef letten op mogelijk verkeer. Plotseling werd hij verrast door een van links uit parkeerstand achteruit rijdende auto die klagers auto aanreed. De schade aan klagers auto bedraagt € 1.699,32 incl. BTW.

De tegenpartij geeft toe dat hij vóór de botsing achteruit reed. Op 2 september 2005 schreef hij aan verzekeraar:
'Voordat het ongeval plaats vond stond ik inderdaad geparkeerd, maar tijdens het ongeval was ik al uitgeparkeerd en stond stil. In het schadeformulier is ook duidelijk aangegeven dat ik stil stond. Het is niet zo dat ik tijdens het ongeval

achteruit reed. Dat was er al ver voor, en dat kunt u ook zien op het schadeformulier dat door beide partijen is ingevuld en ondertekend. Tijdens het ongeval stond ik dus stil'.

Klager heeft de fout gemaakt - mede door onervarenheid en door een zekere intimidatie door de tegenpartij - toe te staan dat op het aanrijdingsformulier werd vermeld dat de auto van de tegenpartij stilstond, en door er niet op te staan dat op het formulier werd vermeld dat de botsing het gevolg was van het achteruit rijden van de tegenpartij. De waarheid is dat deze is achteruit gereden, zoals ook blijkt uit een schriftelijke verklaring van klagers echtgenote, die bereid is dit onder ede te bevestigen. Op de dag van de aanrijding zei de tegenpartij niets over stilstaan. Daarmee kwam hij pas een dag later, bij het invullen van het aanrijdingsformulier, waarbij hij weigerde aan te geven waar zijn auto vandaan kwam. Opmerkelijk is dat hij zich wel verontschuldigde door te zeggen dat hij onvoldoende uitzicht had gehad door een boom. Verzekeraar gaat er ten onrechte van uit dat een dag na de aanrijding geen sprake meer kan zijn van intimidatie door de tegenpartij.

Stilstand gedurende langere tijd is onwaarschijnlijk, zoals blijkt uit een aantal vragen die klager aan verzekeraar heeft gesteld:

- Hoe lang geleden was dat achteruitrijden volgens de tegenpartij, gerekend vanaf de botsing?
- Is het niet erg onwaarschijnlijk dat diens auto gedurende geruime tijd (zie de woorden 'ver voor' in de hierboven geciteerde verklaring) heeft stil gestaan, midden op straat, in schuine stand, en voor een deel op klagers weghelft (zie het aanrijdingsformulier)?
- Wat deed deze auto daar, en nog wel "geruime tijd", als hij niet betrokken was bij een achteruitrijdmanoeuvre?
- Waarom heeft de tegenpartij in zijn schadeformulier onbeantwoord gelaten de vraag of hij en klager hebben gereden: "Rechts, links of midden op de weg"? Alle andere vragen van de rubriek "Omstandigheden tijdens voorval" heeft hij wel beantwoord.
- Hoe lang heeft de tegenpartij volgens hem stil gestaan (zie het aanrijdingsformulier)?
- Een nieuwe vraag van klager is: Is het niet heel onwaarschijnlijk dat zo'n grote schade veroorzaakt is doordat zijn 15 km/u rijdende auto op een stilstaande auto is gebotst? Zo was het dan ook niet: het betrof een botsing tussen twee elkaar tegemoet rijdende auto's.

Verzekeraar heeft op geen van deze vragen zelfs maar een begin van een antwoord gegeven. De in de vragen genoemde feiten worden niet bestreden. Deze houding spreekt boekdelen: klager moet bloeden voor zijn administratieve domheid, de werkelijke toedracht doet er niet toe.

Een benadeelde bij een aanrijding heeft een eigen recht op schadevergoeding jegens de WAM-verzekeraar. Reeds dit wijst erop dat de verzekeraar moet trachten bij de beoordeling van het schadegeval - mede in het belang van de benadeelde - de toedracht te achterhalen. Hij behoort zich niet gemakzuchtig te verschuilen achter het standpunt van zijn verzekerde dat de waarheid geweld aandoet en een misslag van de benadeelde uitbuit.

Verzekeraar heeft verzuimd voor de hand liggende kritische vragen te stellen aan de verzekerde omtrent de door deze gestelde toedracht van de aanrijding. Zijn antwoorden - of gebrek aan antwoorden - hadden verzekeraar op het spoor

kunnen brengen van de werkelijke toedracht. Niets wijst erop dat deze daarin werkelijk geïnteresseerd was. Dit vindt bevestiging in zijn schandelijke, gemakzuchtige brief van 8 december 2005.

Klagers eerste bezwaar betreft verzekeraars gebrek aan belangstelling voor de feitelijke toedracht, ook nadat hij op inconsistenties in het standpunt van zijn verzekerde was gewezen. Een tweede bezwaar van klager is het zeer trage handelen van verzekeraar. Ondanks rappellen gaf hij pas op 13 september 2005 een zeer summier uitsluitsel. Ook voor zijn antwoord op klagers brief van 9 november 2005 was een rappel nodig.

Het standpunt van verzekeraar

Klager is zelf aansprakelijk. Volgens het door beide partijen ondertekende aanrijdingsformulier stond de verzekerde ten tijde van de aanrijding stil.

Volgens klager is de verzekerde aansprakelijk omdat deze voorafgaande aan de aanrijding een parkeerplaats had verlaten. Blijkens de verklaring van 2 september 2005 van de verzekerde ontkent deze dat niet: 'Voordat het ongeval plaatsvond stond ik inderdaad geparkeerd maar tijdens het ongeval was ik al uitgeparkeerd en stond stil'. Deze verklaring stemt dus overeen met het door beide partijen ondertekende schadeformulier.

Klager trekt de stilstand thans in twijfel door te wijzen op de schadeomvang. Hij komt daarmee dus terug op hetgeen hij op het schadeformulier heeft verklaard. Overigens is het schadebedrag in relatie tot de aard van de aanrijding en uitgaande van stilstand niet buitensporig hoog

In zijn brief van 9 november 2005 spreekt klager over een zekere intimidatie van de kant van de tegenpartij met betrekking tot het schadeformulier. Dat formulier is echter pas de dag na de aanrijding bij klager thuis ingevuld. Klager had dus ruimschoots de gelegenheid zich te beraden op de wijze waarop het ingevuld moest worden. Er kan dus bij het invullen en ondertekenen geen sprake zijn geweest van een overrompeling. Uit niets in het schadeformulier blijkt dat klager twijfel had over hetgeen hij door ondertekening heeft verklaard. Pas later kwam hij met aanvullende informatie en trok het stilstaan in twijfel. Volgens klager behoort de verzekeraar zich hij de beoordeling van een schade moeite te geven de toedracht te achterhalen. Dit standpunt staat niet ter discussie en is thans niet aan de orde. Er is immers een door beide partijen ondertekend formulier. Dit impliceert dat over de toedracht (punt 12 van het formulier) overeenstemming bestond. Er was voor verzekeraar dus geen aanleiding om de toedracht nader te onderzoeken. Toch heeft hij de verzekerde - op verzoek van klagers tussenpersoon - om een schriftelijke reactie verzocht op de naderhand door klager gegeven toelichting. In zijn reactie op 2 september 2005 bevestigt de verzekerde hetgeen het schadeformulier vermeldt, namelijk dat hij geheel was uitgeparkeerd en stilstond.

De wijze waarop de schade is afgewikkeld, is in overeenstemming met de in het schadeformulier genoemde feiten. Nu klager wil uitgaan van een hiervan afwijkende toedracht, moet hij hiervoor zelf het bewijs leveren. Dat geldt ook voor de stilstandsduur. Evenals de door klager gestelde vragen inzake de stilstand, kunnen vragen worden gesteld over de duur dat klager zoekende naar een adres naar rechts keek. De door klager genoemde twee seconden komen zeer kort voor. Verzekeraar kan zich niet voorstellen dat het uitparkeren binnen twee

seconden kan zijn voltooid. Dit impliceert dat klager langer dan twee seconden naar rechts heeft gekeken en zijn aandacht niet op het verkeer heeft gericht. Het lijkt zinvol hierover niet verder te speculeren maar zich te beperken tot de vaststaande feiten.

Volgens klager toont verzekeraar een tekort aan belangstelling voor de feitelijke toedracht. Verzekeraar is het hier niet mee eens. In zijn brief van 8 december 2005 heeft hij uitvoerig uiteengezet waarom zijn standpunt gehandhaafd blijft. Desondanks verwacht klager kennelijk dat zijn achteraf verstrekte informatie alsnog door verzekeraar als uitgangspunt wordt genomen. Het is niet reëel en redelijk hiervan uit te gaan. Dan zou verzekeraar immers het mede door klager geleverde bewijs in de vorm van het schadeformulier buiten beschouwing laten ten nadele van de verzekerde.

De Ombudsman Verzekeringen achtte het standpunt van verzekeraar niet onredelijk of onbegrijpelijk en maakte duidelijk dat de wettelijke regels van het bewijsrecht niet terzijde kunnen worden gesteld. Op klager rust, als eisende partij, de taak te bewijzen dat de verzekerde achteruitrijdend op zijn auto is gebotst.

De klacht werpt geen nieuw licht op de zaak. Geen vragen zijn onbeantwoord gebleven. Verzekeraar heeft zich bij de schadeafwikkeling op de feiten gebaseerd. Hij heeft klagers opmerkingen intensief onderzocht. Dat het resultaat daarvan klager niet tevreden stelt, doet niets af aan de inspanningen van verzekeraar.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd. Klager merkt nog op dat hij circa drie seconden naar rechts heeft gekeken. In die tijd kan iemand wel uitparkeren en tegen klagers auto botsen, maar niet ook geruime tijd stilstaan.

Het oordeel van de Raad

1. Verzekeraar heeft op grond van hetgeen partijen hebben vermeld in het aanrijdingsformulier en nadien nader hebben verklaard, in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat niet zijn verzekerde maar klager zelf aansprakelijk is voor de aanrijding, nu klager zelf heeft verklaard dat hij enkele seconden niet op de weg heeft gelet, en op de ook door klager ondertekende voorzijde van het aanrijdingsformulier is vermeld dat de tegenpartij op het moment van de aanrijding stilstond.
2. Verzekeraar heeft verklaard dat hij op verzoek van de tussenpersoon van klager aan de verzekerde nog om een reactie heeft gevraagd op de door klager naderhand gegeven toelichting. Verzekeraar behoefde in de hem verstrekte gegevens geen aanleiding te vinden om daarna nog nader de toedracht te onderzoeken. Verzekeraar heeft voorts de vordering van klager voldoende voortvarend behandeld.
3. Verzekeraar heeft dan ook door de wijze waarop hij de onderhavige aanrijdingsschade heeft behandeld, de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

2006/060 Mo

Aldus is beslist op 2 oktober 2006 door mr. B. Sluijters, voorzitter, jhr. mr. J.L.R.A. Huydecoper, dr. D.F. Rijkels, arts, mr. R.J. Verschoof en dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De voorzitter:

(mr. B. Sluijters)

De secretaris:

(mr. S.N.W. Karreman)